

[Arbejdsministeren.]

spørgsmål, der kræver nøje overvejelse, og man bør gøre sig klart, at de enkelte udflytningssager kræver en grundig behandling.

Må jeg endelig sige, at det er mig bekendt, at borgmesteren i Ålborg i maj måned har rejst spørgsmålet om en frihavn i Ålborg over for trafikministeren, og at denne nu drøfter sagen med toldvæsenet. Jeg tør ikke udtale mig om udfaldet af disse drøftelser.

Chr. Madsen: Jeg takker ministeren for svaret, der er blevet afgivet. Det vil nok være af stor interesse for hele området at få at vide det, som arbejdsministeren her har sagt, men ærlig talt, hr. arbejdsminister, vi har jo diskuteret de der spørgsmål mange gange, og er vi kommet videre? Vi er selvfølgelig kommet videre på én måde, men arbejdsløsheden i det nordjyske område har haft en bestemt tendens i mange, mange år, og jeg personlig tror ikke på, at den tendens rokkes, ej heller når man tager det alvorligt, som arbejdsministeren her i dag har sagt.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen): Jeg er da enig med hr. Chr. Madsen i, at vi ikke er kommet langt nok, men jeg er ikke enig i det synspunkt, at vi ikke er kommet et stykke vej. Forholdet er dog det, at siden 1958 er den gennemsnitlige årlige arbejdsløshed i det nordjyske område faldet fra ca. 17 pct. til 6,1 pct. i 1966. Man har altså haft gavn af den almindelige beskæftigelsesfremgang, men jeg er enig i, at vi kan ikke være tilfreds med det, som allerede er opnået; vi er helt klar over, at der også er aktuelle beskæftigelsesproblemer at finde løsninger på.

Men det helt afgørende er jo, at vi ikke har opnået den ønskede industrialisering deroppe, at vi ikke har muligheder for at statsdirigere industrien op til det nordjyske område og til andre udviklingsområder. Det, vi har mulighed for, er nu gennem den nye og mere effektive egnsudviklingslov virkelig at give industrien et incitament til at flytte derop. Man har megen god og stabil arbejdskraft deroppe, og jeg håber, at denne nye lov, vi har fået, det nye

incitament, der her er skabt, vil medvirke til, at vi får bragt det nordjyske område på linje med den øvrige del af landet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Poul Dam** til undervisningsministeren:

„Hvilke erfaringer er der høstet med hensyn til anvendelsen af de såkaldte „frie timer“ i gymnasiet?“

Poul Dam: Et af de meget værdifulde punkter, som findes i den nuværende gymnasieordning, er den vægt, man har lagt på skolelivet som noget andet og mere end den blot faglige undervisning, og i denne forbindelse har man jo indført de ugentlige fællestimer, de såkaldte frie timer, i 2. og 3. gymnasieklasse. Det var et værdifuldt initiativ, og det er derfor med beklagelse, jeg har set i en avis, at man har været noget bekymret over, hvordan disse timer blev anvendt, dels fordi der var vanskeligheder med at skaffe fornødne tålere, dels fordi der var problemer omkring studiekredsene.

Jeg var interesseret i at høre, om ministeren har nogle erfaringer på dette område.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Når hr. Poul Dam spørger, hvilke erfaringer vi har med hensyn til de såkaldte frie timer i gymnasiet, må jeg straks sige, at ordningen er endnu så ny, at erfaringerne er for få til, at vi kan gøre endelig status, men på den foranledning, spørgsmålet giver, kan jeg give nogle oplysninger om de erfaringer, vi indtil dette øjeblik har.

Baggrunden er jo, at der på normaltimeplanen for gymnasiet er afsat én ugentlig fællestime for 2. og 3. gymnasieklasse, og mindst otte af disse fællestimer skal, som det hedder i den røde betænkning, som hr. Poul Dam også har på bordet dér:

„anvendes til arrangementer, som kan samle skolens ældste elever til fælles kunstneriske oplevelser, til indføring i aktuelle problemer eller orientering om nye perspektiver inden for kunst, videnskab og politik.“

Den øvrige del af timerne kan så bruges til studiekredse eller andre gruppearrangementer. Det er jo meningen, at eleverne